

Arrest

nr. 271 304 van 14 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 oktober 2018.

1.2. Op 16 augustus 2021 en 21 september 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 12 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn Beit Laqhia, Ramallah, Westelijke Jordaanoever. U bent een oorspronkelijke inwoner en niet geregistreerd bij de UNRWA. U volgde onderwijs tot het derde jaar lager middelbaar. U diende vervolgens te stoppen met school omdat uw vader ziek was en u moest gaan werken om bij te dragen aan het gezinsinkomen. U oefende verschillende jobs uit, i.c. als schoonmaker en bij een kippenkwekerij. U stampste uiteindelijk ook een aantal eigen zaken uit de grond, i.c. een paar kippenkwekerijen, een bakkerij en een restaurant, en dit tot aan uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever. U had het financieel goed. In 1991 huwde u officieel met uw huidige echtgenote, i.c. de Palestijnse S. R. B.. Jullie hebben samen vijf kinderen, i.c. uw zonen A., S. en S. en uw dochter A. en R.. Uw echtgenote en uw vijf kinderen verblijven tot op heden in Beit Laqhia.

Rond 2014-2015 leerde u D. M. M. kennen. Ze kwam dagelijks in uw bakkerij gebakjes kopen. Jullie wisselden telefoonnummers uit en startten vijf maanden later een relatie. Jullie zagen elkaar om 2 à 3 dagen. U pikte haar op in de buurt van haar werk en dan reden jullie naar een afgelegen plaats. Op een gegeven moment liet uw vriend B. u weten dat u voorzichtig moest zijn. B. had via zijn vriend K., die werkzaam was bij de Preventieve Veiligheidsdienst, vernomen dat hij op de hoogte was van het feit dat u geregeld met een vrouw afsprak. U bleef desondanks met D. afspreken. Een tweetal maanden later, ergens eind 2016, werden u en D. betrapt tijdens een van jullie afspraakjes in de auto. Het bleek om informanten van de Preventieve Veiligheidsdienst te gaan. Toen u diezelfde dag thuis kwam, bleek uw echtgenote op de hoogte te zijn van uw relatie. U werd hierop een dag later opgeroepen om u te melden bij K. van de Preventieve Veiligheidsdienst en hij probeerde de info die hij over u had te gebruiken om u te verplichten als informant voor hem aan de slag te gaan. U weigerde hierop in te gaan en vroeg uw, en K.s, goede vriend B., om met K. te praten zodat deze de zaak zou laten rusten. Na tussenkomst van B., en nadat u K. beloofde dat u uw relatie zou stopzetten en geen contact meer zou hebben met D., liet K. u inderdaad verder met rust wat betreft zijn 'verzoek' om als informant aan de slag te gaan. U werd in de maand volgend op de betrapping echter ook nog twee keer uitgenodigd bij K., dit op verzoek van S. M. en S(a). M. - twee broers en tevens stamleden van D. die werkzaam zijn bij de Preventieve Veiligheidsdienst en de Inlichtingendienst en op de hoogte waren van uw relatie met D. - die wraak wilden nemen omwille van uw relatie. U diende zich telkens om 10u 's morgens aan te melden bij K. waarna u werd meegenomen naar een aparte ruimte waar u tot 2u 's nachts werd vastgehouden, beledigd en geslagen. U bleef, ondanks uw belofte aan K., ook nu uw relatie met D. gewoon verderzetten, maar jullie spraken niet meer zo frequent af, nog slechts één keer per maand. U stelde ook voor om een appartement te huren waar jullie elkaar ongestoord zouden kunnen ontmoeten. Dit bleek echter niet zo evident en pas vijf maanden later vond u ook effectief een appartement. Vanaf dan zagen jullie elkaar weer vaker, i.c. 2 à 3 keer per week. Rond midden april 2018 zou de Preventieve Veiligheidsdienst het appartement, waar u op dat moment met uw vriendin aanwezig was, zijn binnengevallen. U en D. werden meegenomen en in aparte wagens afgevoerd naar het kantoor van de Veiligheidsdienst. U werd pas de dag nadien vrijgelaten. Later hoorde u dat D. al na een paar uur door haar echtgenoot in het kantoor van de Veiligheidsdienst werd opgehaald. Uzelf heeft D. sinds jullie arrestatie niet meer gezien of gehoord. Nadat u werd vrijgelaten keerde u terug naar huis en kwam u niet meer buiten. Een tiental dagen later ongeveer werd uw huis aangevallen door de echtgenoot en schoonfamilie van D.. Ze bekogelden het huis met stenen, flessen en riepen dat u moest buitenkomen. Buurtbewoners, die bij de politie werkten, kwamen tussenbeide en uw belagers vertrokken. Een half uur later kwam de politie ter plaatse en u werd meegenomen. De politie vreesde immers dat u zou vermoord worden en wilde u op die manier beschermen. U werd vastgehouden in de gevangenis en de dag na uw 'arrestatie' veranderde het gedrag van de politie. U werd vanaf dan dagelijks mishandeld. U werd gedurende uw detentie, die drie maanden duurde, nooit voor een rechter of rechtbank gebracht en na drie maanden, i.c. op 30 juli 2018, werd u plots vrijgelaten. U kreeg enkel te horen dat er een uitreisverbod voor u was uitgevaardigd en dat u het land niet mocht verlaten. Uw handelspanden zou tijdens uw detentie eveneens zijn aangevallen door de familie van D. en uiteindelijk zou de eigenaar van de gebouwen de huur beëindigd hebben. Uw zaken zijn ondertussen gesloten.

Direct na uw vrijlating dook u onder bij uw vriend en verwant, M. I. Q.. Via contacten met uw familie vernam u dat uw woning nog twee keer werd aangevallen. U verbleef er tot 10 september 2018 en dook vervolgens onder bij uw schoonbroer F. in Al Amari. F. had immers connecties en kon u helpen uw vlucht uit de Westelijke Jordaanoever te regelen. Tijdens uw verblijf in Al Amari keerde u nog herhaaldelijk in het geniep terug naar huis, dit om uw kinderen te zien en de nodige documenten die u op uw vlucht wou meenemen, te verzamelen. Eind september 2018, tijdens één van uw geheime bezoeken thuis, zou de wagen van F. beschoten zijn.

Jullie konden ontkomen en sindsdien keerde u niet meer terug naar huis. U trof de laatste voorbereidingen voor uw vlucht, regelde uw visum en via tussenkomst van F. zijn connectie, aan wie u 300\$ moest betalen, kon u op 5 oktober 2018 probleemloos de grens naar Jordanië oversteken. U verbleef een drietal dagen in Jordanië en reisde vervolgens via Spanje verder naar België. U verzocht hier op 17 oktober 2018 om internationale bescherming.

Na uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever vernam u via uw zoon A. dat nog twee oproepingsbrieven op uw naam werden verstuurd. Dit is het werk van S. en S(a).. Aangezien D. haar familie nu op de hoogte is van jullie relatie betreft het immers een erezaak en willen ze wraak nemen op u. Ze zouden u, via hun werk, officieel hebben opgeroepen zodat u zich zou aanmelden en zij dan met u hun gang zouden kunnen gaan. Daarnaast vernam u eveneens dat u ondertussen veroordeeld bent tot een gevangenisstraf van 7 jaar omwille van verkrachting.

Verder zou ook uw jongste zoon sinds uw vertrek drie keer zijn bedreigd door D. haar man, dit om u onder druk te zetten terug te keren. Een achttal maanden geleden zou uw jongste zoon op zijn werk eveneens zijn aangevallen en geslagen. Zijn werkgeven zou zijn tussengekomen waarna ze uw zoon met rust lieten. Sindsdien kende uw zoon of familie geen problemen meer.

U vreest in geval van een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever te zullen worden vermoord door D. haar familie.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken voor: uw originele identiteitskaart, uw origineel reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van een huurcontract voor een appartement, kopieën van twee oproepingsbrieven op uw naam, d.d. 28/12/2018 en 3/1/2019, een kopie van een vonnis van de rechtbank, d.d. 20/1/2019, uw 'Border Crossing Card' en een document van de gemeente.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaarde de Westelijke Jordaanoever te hebben verlaten omwille van de problemen die u kende nadat uw geheime relatie met D., een gehuwde vrouw, aan het licht kwam. De familie van D. diende klacht in tegen u en u werd, ten onrechte, veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf omwille van 'verkrachting'. Voorts bent u zeker dat de familie van D. u zal vermoorden in geval van een terugkeer. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet moet immers worden besloten dat een enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Dient allereerst te worden gewezen op een aantal flagrante ongerijmdheden tussen uw opeenvolgende verklaringen.

U bleek vooreerst niet in staat duidelijk aan te geven wie van uw relatie met D. op de hoogte was. Zo verklaarde u de eerste keer dat zowel een vriendin van D., i.c. F., alsook haar nicht op de hoogte waren (zie CGVS p. 16 en 18). U tijdens het tweede onderhoud gevraagd wie op de hoogte was van jullie relatie, verwees u enkel naar haar vriendin F.. U uitdrukkelijk gevraagd of er niemand van haar familie op de hoogte was, ontkende u uitdrukkelijk. U dan gewezen op uw eerdere verklaringen dat ook D. haar nicht op de hoogte was, verwees u nogmaals enkel naar D. haar vriendin F.. U uiteindelijk expliciet geconfronteerd met uw eerdere verklaringen aangaande de nicht van D. die jullie zelfs hielp elkaar te ontmoeten als jullie samen naar Jordanië reisden, antwoordde u vaagweg 'Ah ja, u bedoelt in Jordanië' (zie CGVS2, p. 10 en 11). Het mag verbazen dat u net deze nicht, degene die er nochtans meermaals – u reisde drie à vier keer naar Jordanië - voor zorgde dat jullie elkaar op hotel konden ontmoeten wanneer D. met haar familie naar daar reisde (zie CGVS1, p. 15), zou vergeten ingeval van een waarachtig relaas.

Wat betreft het moment dat jullie betrappt werden in de wagen, en wat zich hierna afspeelde, slaagde u er evenmin in gelijklopende verklaringen af te leggen. Zo luidde uw aanvankelijke versie dat jullie door vier personen van de Preventieve Veiligheidsdienst betrappt werden toen jullie samen in de auto zaten (zie CGVS1, p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud had u het plots over twee personen van de Preventieve Veiligheidsdienst die jullie betraptten (zie CGVS2, p. 10). U opnieuw gewezen op uw eerdere verklaringen, merkte u op dat u door drie of vier personen werd betrappt, maar dat u maar met twee van hen praatte (zie CGVS2 p. 10). Ongeacht het aantal personen met wie u praatte, het mag duidelijk zijn dat, ingeval van een waarachtig relaas, het voornaamste probleem vervat zit in het feit dat u betrappt werd. Of u nu wel of niet met alle personen praatte, is niet relevant. Bovendien kan niet worden ingezien waarom u dan tijdens het ene onderhoud hier geen onderscheid zou maken en opmerkte dat u door vier personen werd betrappt om vervolgens, tijdens uw tweede onderhoud, dan plots wel dit onderscheid te maken.

Nadat jullie een eerste keer betrappt werden stelde u aanvankelijk dat u en D. elkaar nog **1 keer per week**, en dit tot het moment dat u een appartement had gevonden, zagen (zie CGVS1, p. 21). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat jullie nog slecht **1 à 2 keer per maand** afspraken nadat jullie betrappt werden in de auto (zie CGVS p. 4 en 12). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen dienaangaande, stelde u "Ja, nog **1 keer per week of 1 keer om de twee weken**." (zie CGVS p. 4). Later tijdens het gehoor beweerde u dan plots dat u, nadat jullie de eerste keer in de wagen betrappt werden, D. **gedurende drie maanden helemaal niet zag**. U erop gewezen dat dit weerom niet strookte met wat u eerder vertelde, haalde u vaagweg aan dat u haar **de eerste drie maanden na de betrapping minder zag**. U hier dan nógmaals om verduidelijking gevraagd, temeer daar er nog altijd een verschil is tussen elkaar helemaal niet dan wel minder zien, liet u dan weer optekenen dat jullie elkaar na de eerste betrapping **1 keer per maand** zagen (zie CGVS2, p. 17).

Nadat jullie in de auto betrappt werden, zou u zijn opgeroepen bij K., zo verklaarde u tijdens het eerste onderhoud. Hij probeerde zijn kennis aangaande uw buitenechtelijke relatie te gebruiken om u onder druk te zetten als informant voor hem aan de slag te gaan. U zou dit geweigerd hebben en via tussenkomst van uw goede vriend B. zou de zaak zonder verder gevolg gebleven zijn (zie CGVS1, p. 20 en 21). Echter, in het kader van uw tweede onderhoud liet u plots een andere versie optekenen. Dit keer luidde het dat u, nadat jullie in de wagen betrappt werden, in één maand tijd drie keer werd opgeroepen bij K.. U vervolgde dat u zich telkens om 10u moest aanmelden en tot 2u 's nachts werd vastgehouden. Tijdens deze detenties werd u beledigd, bespuwd en geslagen. Uiteindelijk werd de zaak via tussenkomst van uw vriend B. geregeld en bleven verdere gevolgen uit (zie CGVS2, p. 15 en p. 16). U vermeldde dit alles op geen enkel moment bij het CGVS noch bij de DVZ. Dit is niet ernstig.

Ook aangaande het tijdstip van uw vrijlating, nadat jullie in het appartement betrappt werden, was u niet éénsluidend. Tijdens uw eerste gehoor, haalde u aan dat jullie rond de middag werden opgepakt en u zou rond 2u 's nachts zijn vrijgelaten (zie CGVS1, p. 16). Echter, in het kader van uw tweede gehoor beweerde u dan weer dat u na uw arrestatie in het appartement ongeveer 24u werd vastgehouden. U werd rond de middag opgepakt en werd pas de volgende dag, eveneens rond de middag, vrijgelaten (zie CGVS2, p.15). U ook hier geconfronteerd met uw voorgaande verklaringen kon u deze discrepantie niet uitklaren. U verwees hier naar de drie oproepingen die u kreeg nadat u in de wagen werd betrappt (zie supra) en beweerde dat u na elk van déze oproepingen telkens om 2u 's nachts werd vrijgelaten. Zoals hierboven reeds werd aangehaald kan aan de waarachtigheid van deze drie oproepingen bij K. geen geloof worden gehecht gezien u hiervan voordien nooit enige melding maakte (zie supra).

Ook betreffende de tussenkomst van de politie na de aanval op uw woning, waren uw verklaringen weerom niet éénsluidend.

Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS verklaarde u dat u bij u thuis werd opgepakt door de politie, dit nadat u bij u thuis werd aangevallen door D. haar schoonfamilie. U voegde eraan toe dat u wist dat sommige agenten familie waren van D. haar familie (zie CGVS, p. 16). Echter, u tijdens het tweede onderhoud gevraagd naar de tussenkomst van de politie, liet u optekenen dat sommige van uw burens werkzaam waren bij de politie en tussenkwamen op het moment dat uw woning werd aangevallen door D. haar echtgenoot en schoonfamilie. Deze burens zouden op hun buurt hun collega's bij de politie verwittigd hebben waarna deze ter plekke kwamen. U voegde er nog uitdrukkelijk aan toe dat u toen door de politie werd meegenomen als voorzorgsmaatregelen, i.c. ze namen u mee om u te beschermen daar ze vreesden dat u door de echtgenoot en schoonfamilie van D. zou vermoord worden (zie CGVS2, p. 5).

Voorgaande bevindingen zetten uw geloofwaardigheid reeds duidelijk op de helling.

Dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw relaas, blijkt voorts ook uit de complete incoherentie van uw verklaringen.

Zo verklaarde u dat u reeds twee maanden voor u en D. een eerste keer betrappt werden in de auto via uw goede vriend B. meermaals te horen kreeg dat u moest opletten omdat K., die werkzaam was bij de Preventieve Veiligheidsdienst, op de hoogte was van het feit dat u meermaals afsprak met een vrouw. U vernam hierbij ook uitdrukkelijk dat u in de gaten werd gehouden (zie CGVS1 p. 19). Ondanks de waarschuwingen bleef u gewoon afspreken met D.. Dat u vanaf nu naar een verderaf - amper 1 km verder - gelegen plaats reed, wijzigt hier hoegenaamd niets aan. Indien u in de gaten werd gehouden, mag het duidelijk zijn dat dit geenszins zou hebben kunnen vermijden dat jullie mogelijks opnieuw zouden betrappt worden. Temeer daar u D. wel nog steeds op dezelfde plaats ging ophalen alvorens jullie naar een verder afgelegen plaats reden (zie CGVS2, p. 11). Dat u dan later een appartement huurde om met D. af te spreken, kan hier evenmin een ander licht op werpen. Het mag voorts ook wel ten zeerste verbazen dat u D. niet inlichtte van het feit dat u vernomen had dat de Preventieve Veiligheidsdienst op de hoogte was (zie CGVS1 p. 20 en CGVS2, p. 11). U wou vermijden dat ze schrik kreeg, zo verduidelikte u (zie CGVS1 p. 20 en CGVS2, p. 11). Dit kan geenszins overtuigen. Dat u zeker was dat enkel u in de gaten werd gehouden - iets wat u overigens op geen enkele manier kan aantonen of concretiseren (zie CGVS2, p. 12) - houdt immers geen steek, en er kan aldus redelijkerwijs verondersteld worden dat u haar nét wel zou hebben ingelicht, dit voor haar eigen veiligheid, alsook om eventuele verdere problemen te vermijden.

Evenmin kan het overtuigen dat u via uw vriend B. op geen enkele manier bijkomende informatie trachtte te verkrijgen over wat K. precies wist over uw relatie (zie CGVS2, p. 11). Nadat jullie de eerste keer betrappt werden in de auto zouden jullie gedurende een jaar geen problemen gekend hebben, dit tot jullie uiteindelijk in het appartement werden betrappt. Dit mag weerom ten zeerste verbazen. Zoals reeds aangehaald vernam u reeds voordien via B. dat u in de gaten werd gehouden. Nadat u betrappt werd in de auto beloofde u weliswaar aan K. dat u niet meer zou afspreken met D., maar u kwam deze belofte niet na. Jullie bleven afspreken en kenden een jaar lang geen problemen (zie CGVS2, p. 17). Dat K., en bij uitbreiding de Preventieve Veiligheidsdienst, u voorheen wel in de gaten zou gehouden hebben en u vervolgens zonder meer op uw woord zou geloofd hebben toen u aangaf de relatie stop te zetten, lijkt weinig waarschijnlijk. Dit kan eens te meer betwist worden, gezien uw beweringen dat u nadat u in de auto betrappt werd, drie keer door K. werd opgeroepen en dit op verzoek van S. en S(a), twee stamleden van D. die werkzaam waren voor de Preventieve Veiligheidsdienst en de Inlichtingendienst, die wraak wilden nemen op u nét omwille van uw relatie met D. (zie CGVS2, p. 8 en p. 16). Dat u dan voorts drie keer, nadat jullie de eerste keer in de wagen betrappt werden en op verzoek van S. en S(a). die wraak wilden, werd opgeroepen bij K., hierbij telkens ettelijke uren werd vastgehouden én geslagen, waarna dit alles gewoon zonder meer stopte en jullie vervolgens gedurende een jaar lang geen problemen meer kenden en de relatie gewoon konden verderzetten (zie CGVS2, p. 17), is dan ook volstrekt onlogisch. Uw uitleg dat wanneer agenten van de Preventieve Veiligheidsdienst iets weten ze dit geheim moeten houden (zie CGVS2, p. 17), kan maar moeilijk overtuigen. Het strookt immers geenszins dat u voordien op vraag van S. en S(a). drie keer werd opgeroepen om te worden mishandeld uit wraak omwille van de relatie én, na uw vertrek, ook twee keer werd opgeroepen door de Preventieve Veiligheidsdienst - u verklaarde dat er twee oproepingsbrieven op uw naam werden verstuurd maar deze hadden niets te maken met de klacht die tegen u werd ingediend door de familie van D. - dit weerom louter uit wraak omwille van uw relatie en de eerschending (zie CGVS2, p. 6 en p. 18), maar voor het overige een jaar lang probleemloos de relatie kon verderzetten. Uw uitleg dat het pas een probleem werd toen ook D. haar echtgenoot op de hoogte was van de relatie en S(a). en S. vanaf dat moment wraak wilden nemen in het kader van eerwraak omdat ze ervan uitgingen dat nu de hele familie op de hoogte was, kan, in het

licht van de problemen die u reeds kende na de betrapping in de auto, dan ook niet worden gevolgd. Bovendien, indien deze redenering zou worden gevolgd én de familie van D. u tot op heden wil doden, houdt het ook hoegenaamd geen steek dat de familie van D. pas 10 dagen na uw vrijlating naar u kwam zoeken bij u thuis, u na drie maanden detentie plots gewoon werd vrijgelaten én u pas na uw vertrek, i.c. ruim 9 weken later, zou zijn opgeroepen. Het mag tot slot ook ten zeerste verbazen dat u, die na de eerste keer dat jullie betrappt werden, herhaaldelijk mishandeld werd omwille van de relatie maar toch besliste om uw belofte ten aanzien van K. te verbreken en uw relatie verder te zetten, niet eens de moeite nam via B. na te gaan of u/ jullie nog steeds in de gaten werden gehouden (zie CGVS2, p. 14).

Ook volgende bevindingen inzake uw én uw belagers' gedrag wijzen verder op de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo kan allereerst geenszins worden begrepen waarom u, nadat u in het appartement werd betrappt én ettelijke uren werd vastgehouden, bij uw vrijlating gewoon naar huis terugkeerde. Zeker gezien u hierbij verklaarde dat u eerst onderdook bij vrienden in Ramallah en pas naar huis terugkeerde toen het donker was, dit omdat u wilde vermijden dat iemand u zou zien - u laat hiermee uitschijnen dat u al rekening hield met eventuele problemen nu jullie (opnieuw) betrappt werden -, valt niet te begrijpen dat u überhaupt nog naar huis terugkeerde (zie CGVS2, p. 20). Dat het overigens veiliger zou geweest zijn omdat u pas terugkeerde toen het al donker was, houdt voorts ook totaal geen steek. Temeer daar u ook wel uitdrukkelijk aangaf niet eens bij uw familie te hebben gepolst of het wel veilig was om terug te keren (zie CGVS2, p. 20).

Dat u voorts dan ook nog gewoon 10 dagen thuis bleef, is evenmin te bevatten. Immers, u was er toen al van overtuigd dat de familie van D. u aan het zoeken was (zie CGVS2, p. 20). Waarom de familie van D. dan pas 10 dagen na uw vrijlating naar uw huis kwam, is ook niet duidelijk. U verklaarde hierbij dat u opgesloten zat binnen, het was zoals een gevangenis, en toen ze zeker waren dat u zich in de woning bevond, vielen ze deze aan.

Ze kwamen echter nooit binnen in de woning, maar bekogelden gewoon de woning met stenen, flessen, ea., dit omdat ze verdere stammenproblemen willen vermijden (zie CGVS2, p. 20 en 21). Dat ze dan anderzijds wel tot op heden naar u op zoek zijn en dit om u te vermoorden (zie CGVS2, p. 28) - wat eveneens tot een stammenconflict zou leiden - houdt totaal geen steek.

Na uw drie maanden durende detentie werd u vrijgelaten en dook u direct onder bij uw vriend I.. In de periode dat bij hem verbleef, zou uw woning nog twee keer zijn aangevallen door de familie van D. (zie CGVS2, p. 23). Los van het feit dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen en vermoedens - de aanvallen zouden 's nachts gebeurd zijn en niemand van uw familie zag de belagers maar jullie vermoeden dat het om de familie van D. gaat (zie CGVS2, p. 23) - kan, indien uw relaas en die bijkomende aanvallen op de woning effectief plaatsvonden, ook totaal niet begrepen worden dat u in de periode tussen 10 september en 27 september 2018 - toen u bij F. zat ondergedoken - de keuze maakte nog een aantal keer naar huis terug te keren (CGVS1 p.5, p. 12 en p. 16 en CGVS2, p. 5 en 24). Dat u uw kinderen wou zien, dat u enkel 's nachts terugkeerde en kon kiezen wanneer het veilig was om terug te keren, houdt geen steek en doet hieraan geenszins afbreuk. Immers, uw woning zou ook telkens 's nachts zijn aangevallen en het mag duidelijk zijn dat u niet op voorhand kon weten wanneer het veilig was om terug te keren. U bevestigde dit overigens uiteindelijk zelf en stelde uitdrukkelijk dat u niet wilde dat uw kinderen u zouden komen opzoeken uit vrees dat ze uw kinderen in de gaten zouden houden (zie CGVS2, p. 25). Dat het dan veiliger was dat u naar huis terugkeerde, snijdt duidelijk geen hout.

U verklaarde verder dat u uiteindelijk, tijdens één van die nachtelijke bezoeken aan uw kinderen, werd beschoten toen u met F. in de auto zat en na uw vertrek zou uw jongste zoon drie keer zijn bedreigd en één keer fysiek zijn aangevallen (CGVS1, p. 3 en 16 en CGVS2, p. 5, 24 en 25). Ook zouden er na uw vertrek twee oproepingsbrieven op uw naam verstuurd zijn én zou u bij verstek zijn veroordeeld. Rekening houdende met de vele bedenkingen die reeds kunnen gemaakt worden bij uw verklaringen (zie supra) mag het duidelijk zijn dat ook aan deze feiten geen geloof kan worden gehecht. Bovendien komt u hier weerom niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele manier kan staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Waarom uw belagers bovendien zouden wachten met uw zoon te bedreigen en aan te vallen, is wel heel toevallig en kan ook geenszins begrepen worden. Ze waren immers al meermaals bij u thuis langs geweest (zie supra) én u stelde uitdrukkelijk dat uw vrouw en kinderen uw aanvallers - de schoonfamilie van D. - kende (zie CGVS2, p. 21).

Dat u de oproepingsbrieven voorlegde, kan uw geloofwaardigheid ook niet herstellen. De voorgelegde stukken betreffen immers louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde voor zover ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu duidelijk niet het geval is. Dit terzijde, moet voorts worden opgemerkt dat de voorgelegde oproepingsbrieven louter vermelden dat u wordt opgeroepen u aan te melden. In de oproepingsbrieven wordt nergens gepreciseerd in welke hoedanigheid noch in het kader van welke zaak u werd opgeroepen. Dat het hier aldus gaat om oproepingsbrieven die, zoals u beweert, in het kader van de wraak die S(a). en S. op u willen nemen omwille van uw relatie met D., werden verstuurd, kan uit deze stukken geenszins worden afgeleid. Tot slot kan hier nog worden gewezen op een opmerkelijke anomalie. Zo vermeldt de twee oproepingsbrief dat u zich op **maandag, 3 januari 2019** moet aanmelden (zie vertaling in administratief dossier). Echter, 3 januari 2019 betrof geen maandag maar een donderdag (zie informatie in administratief dossier). Dat een officieel document een dergelijke fout zou bevatten, is weinig waarschijnlijk. U gewezen op deze onregelmatigheid, kon u deze niet uitklaren. U kwam niet verder dan op te merken dat u het document zo ontvangen had (CGVS2, p. 26). Het mag duidelijk zijn dat dit niet kan volstaan. U bent immers verantwoordelijk voor de stukken die u ter staving van uw verzoek voorlegt. Uw geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat u zelf uw reis en vereiste documenten regelde en vervolgens legaal het land uitreisde. U ging zelf naar het consulaat in Ramallah om uw visum te regelen en af te halen en kon dan, mits het betalen van smeergeld aan een kennis van F., via de grensovergang de Westelijke Jordaanoever uitreizen en Jordanië inreizen. Los van het feit dat ook hier weer niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, kan uw gedrag in deze niet overtuigen. Immers, op het moment van uw vrijlating kreeg u te horen dat er een uitreisverbod op uw naam werd uitgevaardigd (CGVS2, p. 22). Dat u dan toch het risico op die manier uw reis voor te bereiden en het land uit te reizen - de kans dat u ergens zou worden tegengehouden of alsnog tegen de lamp zou lopen, was immers geenszins onbestaande - is niet ernstig.

Dat u tot slot dan na uw vertrek zou zijn veroordeeld, kan, mede in het licht van bovenstaande, dan ook niet worden aangenomen. Het feit dat u een kopie van het vonnis aangaande uw veroordeling neergelegde, bevestigt bovendien eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Moet vooreerst worden opgemerkt dat ook dit stuk niet werd neergelegd in het kader van een waarachtig relaas en u bovendien louter een kopie van dit stuk wist voor te leggen. Uw echtgenote zou kwaad op u zijn en u de stukken niet willen overmaken. Uw zoon zou u dan stiekem via de telefoon een afdruk van het vonnis hebben doorgestuurd (CGVS2 p. 7). Waarom uw zoon dan niet gewoon het origineel, dat hij dan toch in handen moet gehad hebben om een foto/afdruk naar u door te sturen, kon overmaken, is niet duidelijk. Dient voorts te worden benadrukt dat de inhoud van het voorgelegde vonnis geenszins in overeenstemming blijkt met de beschikbare informatie. Uit een vertaling van het voorgelegde vonnis blijkt u omwille van 'verkrachting' te zijn veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf, en dit op grond van **artikel 1401 van de Palestijnse Grondwet**. Los van het feit dat er niet eens zoiets bestaat als een Palestijnse Grondwet, is het zo dat strafrechtelijke veroordelingen worden uitgesproken op grond van de strafwet. Wat uw woonplaats betreft,

i.c. de Westelijke Jordaanoever, is de Jordaanse strafwet van toepassing. Nazicht van de Jordaanse strafwet toont voorts aan dat de straf voor 'verkrachting' bepaald wordt door artikel 292 van deze wet alsook dat de strafmaat voor dit misdrijf bovendien geen 'gewone' gevangenisstraf betreft, doch (minstens 5 jaar) dwangarbeid. Ingeval de vrouw in kwestie nog geen 15 jaar is, betreft de strafmaat voor verkrachting minstens 7 jaar dwangarbeid, weerom geen gevangenisstraf. Het mag duidelijk zijn dat rekening houdende met voorgaande, er geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend aan voornoemd stuk. U hiermee geconfronteerd en om enige verduidelijking gevraagd, kon u dit niet uitklaren. U stelde enkel dat jullie Israël volgen, dat Israël naast jullie ligt en, net als in Israël, de strafmaat bij jullie ook 7 jaar betreft (zie CGVS2, p. 27). Dit klopt geenszins. Het mag duidelijk zijn dat rekening houdende met voorgaande, er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan voornoemde stukken.

Dat u mogelijks een buitenechtelijke relatie had en op heden hierdoor problemen kent met uw echtgenote kan worden aangenomen. Dat u evenwel, omwille van deze relatie, de Westelijke Jordaanoever vanuit een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, diende te verlaten, dan wel er tot op heden niet zou kunnen terugkeren, omdat de schoonfamilie van D. u wil vermoorden en u werd veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden weerhouden. De echtelijke problemen die u mogelijks kent met uw echtgenote - u probeert haar te overtuigen ook naar hier te komen maar ze wil niet met u praten (zie

CGVS2 p. 28) - omwille van uw buitenechtelijke relatie volstaan hoegenaamd niet om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

De andere voorgelegde stukken kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas geenszins weerleggen. Uw identiteitskaart, reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, geboorteakte en huwelijksakte bevestigen louter uw persoonsgegevens en uw burgerlijke staat, niets meer en niets minder. De kopie van het huurcontract van een appartement, toont louter aan dat u een appartement huurde doch spreekt zich niet uit over de reden waarom u dit appartement huurde en de problemen die u beweert te hebben gekend. Uw border crossing card bevestigt voor louter het moment waarop u Jordanië inreisde maar spreekt zich evenmin uit over de redenen waarom u de West Bank zou hebben verlaten. Het document van de gemeente bevestigt tot slot ook louter uw persoonsgegevens en herkomst, verder niets. De oproepingsbrieven en het vonnis werden hierboven reeds besproken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de **COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 1 december 2020**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_cisjordanie_-_situation_securitaire_20201201.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlsche strijdkrachten.

De aankondiging begin 2020 door de Amerikaanse president Donald Trump van zijn plan voor het Midden-Oosten, dat voorziet in de erkenning van Jeruzalem als de Israëlsche hoofdstad en de Israëlsche soevereiniteit over de gehele Jordaanvallei en de nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever, die door de Palestijnse Autoriteit en Hamas werd afgewezen, leidde tot protestdemonstraties op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook. In reactie op het voornemen van de nieuwe Israëlsche regering om vanaf 1 juli 2020 een deel van de Westelijke Jordaanoever te annexeren, kondigde de Palestijnse president op 19 mei 2020 aan dat de Palestijnse Autoriteit zich vrij achtte van alle overeenkomsten met Israël en de Verenigde Staten, met inbegrip van de afspraken met betrekking tot de coördinatie van de veiligheid. Na de opschorting van het annexatieproject kondigde de Palestijnse Autoriteit, in het kader van de op 15 september 2020 ondertekende overeenkomsten tussen Israël en twee Arabische Golfstaten, op 17 november 2020 de hervatting van de veiligheid en de civiele coördinatie met de Israëlsche autoriteiten aan.

In 2020 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlsche veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlsche raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlsche veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlsche burgers die in de nederzettingen wonen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Westelijke Jordaanoever in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de West Bank. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951; van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet evenals van de gegrondheid en de wettigheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het subsidiaire beschermingsstatuut.

Verzoeker gaat in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing. Aangaande de relatie van verzoeker met D. stelt hij met betrekking tot de vraag welke personen op de hoogte waren van de relatie het volgende: "Dat sommige personen op de hoogte waren van deze relatie, maar het is moeilijk voor verzoeker om te weten wie precies, aangezien zij D.'s entourage waren.

Dat verzoeker hoe dan ook. het argument van de tegenpartij niet begrijpt, voor zover het niet van belang is te weten wie op de hoogte was van zijn relatie met D.. Dat tegenpartij bovendien aan het slot van de bestreden beslissing verklaart : « dat u mogelijks een buitenechtelijke relatie gehad en op heden hierdoor problemen kent met uw echtgenote kan worden aangenomen ». Dat, vanaf het moment dat tegenpartij de realiteit van de buitenechtelijke relatie van verzoeker erkent, het niet logisch is om argumenten betreffende deze relatie aan te voeren om te proberen het bestaan ervan te ontkennen. Dat deze onlogica door deze Rechtsmacht niet kan worden ondersteund.” Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de frequentie van het contact met D. na zijn eerste arrestatie stelt verzoeker dat dit alleen maar een vertaalfout kan zijn en dat verzoeker in feite D. drie maanden niet heeft gezien en daarna één of twee keer per maand. Hij wijst er op dat er geen enkele aanwijzing is over de herkomst van de tolk die verzoeker tijdens zijn verhoren heeft bijgestaan en dat het Arabisch dat hij spreekt bijzonder is omdat hij van Ramallah komt en met een bijzonder accent spreekt, waardoor het moeilijker kan zijn om te begrijpen wat hij zegt. Hij stelt verder dat “*verzoeker weliswaar het door de vertaler gesproken Arabisch zeer goed verstond, maar dat dit waarschijnlijk niet voor de vertaler gold. Dat verzoeker ook verklaart dat hij weliswaar zijn vertaalnota's heeft ontvangen, maar dat niet al deze nota's binnen de gestelde termijn volledig konden worden vertaald. Dat eraan herinnerd dient te worden dat verzoeker tweemaal werd gehoord en dat zijn gehoornota's zeer lang waren. Dat, gezien hij in een Franstalig gebied woont, het voor hem onmogelijk was om deze nota's binnen acht werkdagen van het Nederlands naar het Frans, en vervolgens van het Frans naar het Arabisch te laten vertalen. Dat hij derhalve niet in staat was de juistheid van zijn verklaringen in hun geheel te verifiëren.*” Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen met betrekking tot de arrestatie van verzoeker betoogt hij: “*Dat er ook hier sprake was van een kortsluiting in zijn verklaringen, aangezien verzoeker bevestigde dat vier personen hem die dag waren komen arresteren, van wie hij er twee kende. Dat er dus in feite geen sprake is van een tegenstrijdigheid.*” Aangaande de problemen met K. preciseert verzoeker dat “*hem tijdens zijn verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd uitgelegd dat hij de gelegenheid zou krijgen om zijn problemen voor het Commissariaat-Generaal uiteen te zetten en dat hij zijn problemen zeer gedetailleerd moest samenvatten, met vermelding van alleen het belangrijkste. Dat dit verzuim gemakkelijk kan worden verklaard door de context van de hoorzitting voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de wijze waarop deze wordt gevoerd. Dat het in dit verband verrassend is vast te stellen dat alle verklaringen van verzoekers die de vluchtelingenstatus aanvragen in die richting wijzen, en dat tegenpartij het tegendeel nooit heeft bewezen.*” Met betrekking tot de vrijlating van verzoeker na zijn tweede arrestatie stelt verzoeker dat hij nooit sprak van 2 uur 's nachts maar van 2 uur in de namiddag, “*wat perfect overeenstemt met zijn verklaring dat hij "ongeveer" 24 uur in hechtenis had gezeten*” en dat een vertaalprobleem duidelijk niet kan worden uitgesloten. Wat de interventie van de politie betreft argumenteert verzoeker dat het om een interpretatie van de verklaringen van verzoeker gaat en de wijze waarop hij de gebeurtenissen beleefde en dat “*uit zijn verklaringen inderdaad duidelijk blijkt dat de politie verzoeker aanvankelijk bij wijze van beschermende maatregel heeft meegenomen, maar dat de politie de volgende dag van gedachten is veranderd en hem drie maanden in hechtenis heeft gehouden. Dat voor verzoeker het feit dat zijn aanhouding aanvankelijk een soort van bescherming was, volledig buiten beschouwing is gelaten, aangezien hij 3 maanden in hechtenis heeft gezeten. Dat hij in zijn gedachten duidelijk gearresteerd werd. Dat het bijgevolg geen tegenstrijdigheid betreft.*” Waar in de bestreden beslissing voorts wordt opgemerkt dat verzoeker D. is blijven zien ondanks de waarschuwing van zijn vriend B. dat hij voorzichtig moest zijn omdat K., die bij de veiligheidsdienst werkte op de hoogte was van zijn verhouding, betoogt verzoeker het volgende: “*Dat verzoeker nogmaals niet bang was, omdat hij K. een beetje kende en hij niet dacht dat K. hem problemen zou bezorgen. Overwegende dat tegenpartij ook verbaasd is dat verzoeker D. niet heeft meegedeeld dat de preventieve veiligheidsdienst op de hoogte was van hun verhouding. Dat verzoeker ook hier de waarschuwing van B. niet serieus heeft opgenomen, aangezien hij geen idee had dat de gebeurtenissen een dergelijke wending zouden nemen. Overwegende dat het tegenpartij ook verbaast dat verzoeker niet heeft getracht bij zijn vriend B. nadere informatie in te winnen over welke informatie K. eigenlijk over hun relatie had. Dat hij geen noodzaak zag om dat te doen. Dat hij enerzijds aanvankelijk geen bijzondere vrees had, en anderzijds was verzoeker ervan op de hoogte dat K. wist dat hij D. ontmoette, maar niet dat zij seksuele betrekkingen onderhielden. Dat, gezien hij deze waarschuwing niet ernstig nam. het niet meer dan logisch was dat hij niet om nadere informatie over deze waarschuwing vroeg. Overwegende dat het tegenpartij verbaast, dat tussen de eerste aanhouding van verzoeker in de auto en zijn aanhouding in de flat een jaar is verstreken, zonder dat verzoeker problemen heeft ondervonden, hoewel verzoeker had beloofd geen verdere relatie of contact met D. te zullen hebben. Dat tegenpartij in dit verband erop wijst dat het tegenstrijdig is om dergelijke verklaringen af te leggen, terwijl verzoeker ook heeft verklaard dat hij drie keer door K. werd ontboden op verzoek van S. en S., die represailles tegen hem wilden nemen.*”

Dat verzoeker in feite verklaarde dat hij in dat jaar geen problemen had ondervonden met de familie van D.. Dat de problemen met de familie van D. pas echt begonnen toen haar man op de hoogte werd gebracht van hun buitenechtelijke relatie, dus toen ze in de flat werden gearresteerd. Dat hij tijdens het jaar in kwestie, daarentegen problemen met de politie had. Overwegende dat tegenpartij het verbazingwekkend vindt dat verzoeker na zijn vertrek twee convocaties op zijn naam heeft ontvangen voor feiten die niets te maken hebben met zijn relatie met D., terwijl hij reeds drie keer eerder op verzoek van S. en S. werd geconvoceerd voor mishandeling als wraak voor deze relatie. Dat tegenpartij daaraan weer aan toevoegt dat het feit dat hij een heel jaar is gebleven zonder problemen te ondervinden, niet logisch is. Dat verzoeker echter verklaarde dat deze verhouding pas echt een ernstig probleem werd toen de echtgenoot van D. op de hoogte raakte van de verhouding en S. en S. wraak wilden nemen in de context van eerwraak. Dat deze verklaring door de tegenpartij niet wordt aanvaard, omdat hij reeds problemen had ondervonden toen zij in de auto werden betrapt. Dat nogmaals een onderscheid moet worden gemaakt tussen de problemen die verzoeker met de politie heeft ondervonden en die welke hij met de familie van D. heeft ondervonden. Dat bovendien in de convocaties niet kon worden vermeld dat het motief verband hield met de relatie met D., die op zichzelf geen strafbaar feit oplevert. Dat er dus andere motieven moesten worden aangevoerd, reden waarom verzoeker werd veroordeeld wegens verkrachting. Dat tegenpartij het ten slotte verbazingwekkend vond dat verzoeker, na eenmaal mishandeld te zijn geweest, had besloten zijn belofte aan K. om de relatie niet voort te zetten, te verbreken zonder zelfs de moeite te nemen om bij B. na te gaan of hij nog steeds in de gaten werd gehouden. Dat verzoeker inderdaad verklaart dat zijn gevoelens voor D. sterker waren, dat hij had beloofd met haar te trouwen. Dat het gegeven dat zij al dan niet in de gaten werden gehouden, voor hem van weinig belang was, gezien hij kon niet ophouden haar te zien. Overwegende dat tegenpartij daaraan toevoegt, dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker, na in de flat te zijn aangehouden en gedurende verscheidene uren te zijn vastgehouden, bij zijn vrijlating naar huis is teruggekeerd. Dat zij daaraan toevoegt dat het even verrassend was dat verzoeker tien dagen in zijn woning was gebleven. Dat verzoeker zijn kinderen wilde zien en bepaalde documenten terug wilde nemen. Dat nogmaals, zijn liefde voor zijn kinderen sterker was. Dat hem dit niet kwalijk kan worden genomen." Aangaande de aanval op het huis en de stelling van verwerende partij dat verzoeker geen bewijs levert dat de familie van D. achter die aanslag zat, stelt verzoeker dat de vraag om dergelijke bewijzen volkomen absurd is, vermits het volstrekt onmogelijk is voor verzoeker om dergelijke stukken voor te leggen maar dat, gezien hij geen andere problemen heeft, de aanslag alleen door de familie van D. kan zijn georganiseerd. Hij wijst er op dat de zoon van verzoeker die aanwezig was en enkele familieleden van D. kende, hen bovendien erkende. Verder wijst hij er op dat "hij met de grootste discretie terugkeerde en dat niemand daarvan op de hoogte werd gesteld. Dat hij absoluut zijn kinderen moest zien. Dat hij dus uiterst voorzichtig was." Aangaande de gebeurtenissen na het vertrek van verzoeker stelt verzoeker dat het argument dat het niet logisch was dat de familie van D. zo lang had gewacht om de zoon van verzoeker aan te vallen, terwijl hij verschillende keren bij hem thuis was, niet relevant is. Hij wijst er op dat "zolang verzoeker in het land verbleef, de familie van D. inderdaad geen reden had om de kinderen van verzoeker aan te vallen. Dat, toen de familie van verzoeker zijn vertrek vernam, zij verzoeker onder druk zetten wilde door zijn zoon aan te vallen. Dat dit duidelijk een provocatie was." Aangaande de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake het door verzoeker neergelegde document argumenteert verzoeker: "Dat verzoeker verklaart dat de redenen voor de dagvaarding nooit door de Palestijnse politie worden vermeld. Dat tegenpartij geen bewijs van het tegendeel levert. Dat verzoeker de vergissing in de convocatie niet begrijpt. Dat hij geen verklaring te geven heeft voor zover hij het niet was die deze convocaties schreef. Dat het naar zijn mening alleen maar een administratieve fout kan zijn." Met betrekking tot de reis van verzoeker specificeert hij dat hij zijn paspoort al lang had, dat hij naar het Consulaat ging om een visum te krijgen en voegt er aan toe dat "het consulaat verschilt van de politie en dat het consulaat niet op de hoogte wordt gebracht van beslissingen die door de politie worden genomen." Wat betreft zijn veroordeling stelt verzoeker vooreerst dat alle originelen bewaard worden door zijn vrouw, met wie de relatie gespannen is en dat zij weigert iets aan verzoeker terug te geven. Met betrekking tot de vastgestelde inconsistenties inzake de veroordeling argumenteert verzoeker tenslotte "Dat het ten eerste het niet helemaal waar om te zeggen is dat er geen Palestijnse grondwet is. Dat er in feite een Palestijnse basiswet van 2003 bestaat die als grondwet fungeert en de bescherming en eerbiediging van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden waarborgt. Dat tegenpartij voorts niet uitlegt op welke grond zij stelt dat het feit dat men op de Westelijke Jordaanoever woont, volstaat om de toepassing van Jordaans recht te rechtvaardigen. Dat eraan herinnerd dient te worden dat verzoeker van Palestijnse origine is."

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus of ten subsidiaire titel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en ten volkomen subsidiaire titel, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te zenden voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het stuk van gerechtelijke bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 24 maart 2022 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: *“COI Focus Cisjordanië – Situation sécuritaire”*, 7 oktober 2021 (URL). Verwerende partij legt een tweede aanvullende nota dd. 30 maart 2022 neer waarin de correcte URL van de voormelde COI Focus wordt overgemaakt.

4.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 31 maart 2022 neer overeenkomstig artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waaraan een *“attestation de suivi psychologique (préliminaire)”* dd. 21 maart 2022 is toegevoegd, ondertekend door F. Battistoni en S. El Kaber.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker legt zijn originele identiteitskaart en paspoort voor. De Palestijnse origine van verzoeker wordt niet betwist, evenmin wordt betwist dat hij afkomstig is uit Ramallah op de Westelijke Jordaanoever.

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op 28 september 2021 een verzoek heeft gericht aan het bureau Eligibility & Refugee Registration binnen het departement Relief and Social Services van UNRWA Amman met de vraag om na te gaan of verzoeker geregistreerd is bij UNRWA. In een email dd. 16 november 2021 antwoordde het gecontacteerde departement dat verzoeker niet werd teruggevonden in de databank van UNRWA. Deze bevindingen worden niet betwist in het verzoekschrift.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet.

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker terecht heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, wat verder ook niet wordt betwist in het verzoekschrift.

5.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.3. Zoals reeds aangehaald wordt verzoekers identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet betwist en legt hij ter staving zijn originele identiteitskaart en paspoort voor. Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming nog een aantal documenten neer ter staving van zijn verzoek.

De kopieën van verzoekers geboorteakte en huwelijksakte tonen verzoekers geboortedatum en –plaats aan, de datum van zijn huwelijk en de naam van zijn echtgenote. Hoewel uit de vertaling van deze documenten blijkt dat veel woorden in deze documenten onleesbaar zijn, stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing vast dat deze documenten enkel zijn persoonsgegevens en burgerlijke staat bevestigen, maar niets meer.

De kopie van het huurcontract is volgens de vertaling in administratief dossier moeilijk leesbaar. Uit de door de vertaler weerhouden informatie blijkt het om een huurcontract voor één jaar te gaan van een pand in Baityounia in Ramallah. Hieruit kan blijken dat verzoeker een pand huurde maar verder kan uit dit document niet worden afgeleid om welke reden dit pand werd gehuurd, noch dat verzoeker hierdoor problemen kreeg.

De kopieën van oproepingsbrieven van de inlichtingendienst District Ramallah vermelden dat verzoeker wordt uitgenodigd op 23 december 2018 en 3 januari 2019 maar bevatten verder geen informatie met betrekking tot de reden van de uitnodiging zodat niet zonder meer kan worden besloten dat deze uitnodigingen verband houden met verzoekers voorgehouden problemen in de Westelijke Jordaanoever. De kopie van het vonnis dd. 20 januari 2019 vermeldt dat verzoeker bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 jaar overeenkomstig de Palestijnse grondwet nr. 1401 en een boete van 5.000 dinars (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8). Hoewel dit document verband kan houden met verzoekers beweerde problemen in de Westelijke Jordaanoever, stelt de Raad vast dat het om een kopie gaat, waarvan de bewijswaarde beperkt is omdat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan.

Het originele attest van de gemeente (stuk 9) bevestigt blijkens de bestreden beslissing verzoekers persoonsgegevens. De originele border crossing card bevestigt blijkens de bestreden beslissing louter het moment waarop verzoeker Jordanië in reisde maar bevat verder geen informatie over de redenen waarom hij de Westelijke Jordaanoever verliet. De Raad stelt vast dat de beoordeling van de inhoud van beide documenten op geen enkele wijze wordt betwist in het verzoekschrift.

Het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde psychologische attest vermeldt dat verzoeker psychologische begeleiding kreeg tussen 23 april 2019 en 19 november 2019 en dat dit daarna werd opgeschort en hernomen op 17 maart 2022 en dat hij zich depressief voelt omwille van het overlijden van zijn moeder en recent ook zijn vader heeft verloren. Het document heeft geen betrekking op de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en gelezen in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees door de familie van D., een vrouw waarmee hij volgens zijn verklaringen een buitenechtelijke relatie had in Ramallah tussen 2016 en 2018, gedood te worden in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt.

Verzoeker voert aan dat hij omwille van deze relatie, na zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7 jaar en een geldboete. Deze familie had zijn huis met stenen en flessen bekogeld, nadat hij met D. betrappt werd in het appartement dat hij huurde om haar te kunnen ontmoeten. Verzoeker werd volgens zijn verklaringen meegenomen door de politie initieel om hem te beschermen maar werd vanaf de dag daarna mishandeld en drie maanden vastgehouden, waarna hij op 30 juli 2018 plots werd vrijgelaten. Verzoeker dook onder en kon uiteindelijk de grens naar Jordanië oversteken op 5 oktober 2018. Na zijn vertrek werd zijn zoon volgens zijn verklaringen driemaal bedreigd door de echtgenoot van D. om verzoeker onder druk te zetten om terug te keren en op zijn werk aangevallen en geslagen.

Na grondige analyse van alle elementen van het administratief dossier, het verzoekschrift, de beschikbare landeninformatie en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

In de bestreden beslissing worden vooreerst een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud onder meer met betrekking tot de personen die van zijn relatie met D. op de hoogte waren; het moment dat hij en zijn minnares betrappt werden in de wagen; de frequentie van hun ontmoetingen; de oproepingen bij K. nadat zij in de auto betrappt werden; het tijdstip van zijn vrijlating nadat zij in het appartement betrappt waren en de tussenkomst van de politie na de aanval op zijn woning. Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de frequentie van zijn contacten met D. na zijn eerste arrestatie en met betrekking tot zijn vrijlating nadat zij in het appartement betrappt waren, te verklaren door te stellen dat het om een vertaalfout, respectievelijk een kortsluiting in zijn verklaringen was. Verzoeker stelt dat er geen aanwijzing is over de herkomst van de tolk die hem tijdens de verhoren heeft bijgestaan en dat het Arabisch dat hij spreekt bijzonder is en met een bepaald accent spreekt waardoor het moeilijk kan zijn om te begrijpen wat hij zegt en dat verzoeker het Arabisch gesproken door de vertaler wel goed verstond, maar dat dit andersom waarschijnlijk niet het geval was. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de bijstand heeft gevraagd van een tolk die het Arabisch machtig is, dat hij zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zonder problemen heeft afgelegd in het Arabisch en ook tijdens beide persoonlijke onderhoudsop het CGVS werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dezelfde tolk instond voor de vertaling tijdens beide persoonlijke onderhoudsop (zelfde tolknummer). Uit de grondige lezing van de notities van beide persoonlijke onderhoudsop kan niet blijken dat er problemen waren voor verzoeker om de tolk te begrijpen of dat de tolk verzoeker niet zou begrepen hebben. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker aangegeven de tolk niet te begrijpen of te vermoeden dat de tolk hem niet begreep. Er wordt ook nergens in de notities van beide persoonlijke onderhoudsop vermeld dat de tolk problemen zou hebben met het Arabisch dat door verzoeker wordt gesproken; noch kan dit blijken uit de aard van de antwoorden op de gestelde vragen. Op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd of hij alle vragen en de tolk goed begrepen heeft (notities PO II, p. 28) waarop verzoeker bevestigend antwoordt. Verzoekers advocaat heeft evenmin enige opmerkingen gemaakt op het einde van beide persoonlijke onderhoudsop. Verder worden in het verzoekschrift ook geen concrete elementen aangereikt die een indicatie vormen dat de verklaringen van verzoeker verkeerd zouden vertaald zijn omwille van zijn accent, waarvan het volgens verzoeker *“waarschijnlijk”* is dat het niet goed werd begrepen door de tolk. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de vastgestelde ongerijmdheden en tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan het feit dat de tolk het Arabisch dat verzoeker spreekt, niet goed heeft begrepen. Bovendien stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift zelf wordt aangegeven dat het slechts om een veronderstelling gaat vanwege verzoeker nu hij stelt dat hij *“weliswaar het door de vertaler gesproken Arabisch zeer goed verstond, maar dat dit waarschijnlijk niet voor de vertaler gold”*. Verzoeker brengt verder ook geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat het Arabisch dat door verzoeker bijzonder is omdat hij uit Ramallah komt, zodat er ook geen objectieve informatie voorligt van zijn stelling. In dit verband stelt de Raad terloops vast dat verzoeker ter terechtzitting verklaarde de tolk Arabisch goed te begrijpen en hij, noch de aanwezige tolk, verder ook geen opmerkingen maakte over het accent waarmee hij spreekt. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden met betrekking tot de frequentie van het contact met D. na zijn eerste arrestatie en de vrijlating van verzoeker nadat zij in het appartement betrappt waren, te wijten is aan een vertaalfout, zoals hij in het verzoekschrift beweert. Waar verzoeker nog stelt dat hij niet in staat was om de juistheid van zijn verklaringen in de notities van beide persoonlijke onderhoudsop te verifiëren omdat hij in het Franstalige landgedeelte woont en het voor hem onmogelijk was om deze notities binnen acht werkdagen te laten vertalen van het Nederlands naar het Frans, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker wel degelijk

bevestigt dat hij deze notities heeft ontvangen en dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om binnen de acht werkdagen na betekening van de kopie van de notities zijn opmerkingen schriftelijk mee te delen. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk was om in zijn woonplaats tijdig kennis te nemen van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud en zijn opmerkingen te formuleren. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in de procedure voor de Raad de mogelijkheid heeft om zijn kritiek op de motieven van de bestreden beslissing, gebaseerd op zijn verklaringen kenbaar te maken en dat hij hiervan ook heeft gebruik gemaakt.

Waar in het ter terechtzitting neergelegde psychologisch attest van F.B. en S. E.K. van 21 maart 2021 wordt gesteld dat zijn depressieve gemoedsgesteldheid en rouw na het overlijden van zijn moeder zijn tweede interview heeft verstoord en hiermee het eerste persoonlijk onderhoud wordt bedoeld, stelt de Raad vast dat hierin eveneens wordt gesteld dat hij psychologisch werd begeleid tussen 23 april 2019 en 19 november 2019 en dat de opvolging daarna werd opgeschort; terwijl het eerste persoonlijk onderhoud plaatsvond op 16 augustus 2021. Uit het attest kan niet blijken op grond waarvan wordt gesteld dat het tweede interview hierdoor zou verstoord zijn, noch wordt dit in de aanvullende nota, die enkel stelt dat hij een kwetsbaar profiel heeft, concreet toegelicht. Het door verzoeker neergelegde psychologisch attest toont bijgevolg niet aan dat het verloop van de persoonlijke onderhouden bij het CGVS dermate beïnvloed werden door verzoekers toenmalige mentale gesteldheid dat hij niet in staat zou geweest zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen.

In zoverre verzoeker kan worden gevolgd dat verzoeker bevestigde dat vier personen hem arresteerden bij zijn eerste aanhouding, van wie hij er twee kende en er wat dit betreft geen echte tegenstrijdigheid is en zelfs indien het niet vermelden van het probleem met K. tijdens het interview bij de DVZ te wijten zou geweest zijn aan de omstandigheden van het interview bij de DVZ, wat hij overigens niet concreet aantoonst; stelt de Raad vast dat hij er niet in slaagt om de overige in de bestreden beslissing vastgestelde ongerijmdheden in zijn opeenvolgende verklaringen te weerleggen, nu hij zich beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststellingen zonder de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien volstaan de overwegingen in punt 5.4.1. en volgende van dit arrest reeds om te besluiten dat hij de voorgehouden vrees voor de familieleden van D. en haar echtgenoot en de Preventieve Veiligheidsdienst in de Westelijke Jordaanoever, niet aannemelijk maakt omdat zijn verklaringen hierover niet coherent en ongeloofwaardig zijn.

5.4.1. Zo stelt de Raad vooreerst vast, in navolging van de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn relatie met D. en de problemen die hij hierdoor kreeg op een aantal fundamentele punten niet coherent zijn, wat de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen danig ondermijnt.

Volgens zijn verklaringen kreeg verzoeker een relatie met D. in 2014-2015 maar werden zij voor het eerst betrapt eind 2016 door agenten van de preventieve veiligheidsdienst (notities PO I, p. 16, PO II, p. 4) in de auto. Twee maanden voordien werd hij evenwel gewaarschuwd door zijn vriend B. dat hij voorzichtig moest zijn omdat K., die voor de Preventieve Veiligheidsdienst werkte, op de hoogte was van zijn geheime relatie en hem in de gaten hield (notities PO I, p. 19). Verzoeker verklaart ook dat hij gedurende de eerste drie jaren van hun relatie met D. afsprak op afgelegen plaatsen, pas na drie jaar nadat hun relatie begonnen was, huurde verzoeker een appartement om D. te ontmoeten (notities PO I, p. 17). Ondanks het feit dat hij was ingelicht dat verzoeker in de gaten werd gehouden door de Preventieve Veiligheidsdienst omwille van deze relatie, bleef hij D. ontmoeten, zij het 1 kilometer verder dan voorheen, maar lichtte hij haar niet in van het feit dat hij gevolgd werd. Beide elementen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de manier waarop hij door de Preventieve Veiligheidsdienst zou zijn gevisieerd en in de val gelokt. Het is niet aannemelijk, indien verzoeker inderdaad op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat hij gevolgd werd door de Preventieve Veiligheidsdienst, dat hij als enige voorzorgsmaatregel een kilometer verder reed dan normaal om met D. af te spreken en dat hij D. hiervan niet op de hoogte zou brengen. Uit zijn verklaringen blijkt enerzijds dat hij de waarschuwingen van B. ernstig nam aangezien hij vanaf dan naar een verder afgelegen plaats reed, anderzijds dat de voorzorgsmaatregel die hij nam niet ernstig was, nu hij er kon vanuit gaan dat de informanten van K. hem ook 1 kilometer verder wel zouden vinden, zeker nu hij D. nog steeds op dezelfde plaats oppikte.

In de bestreden beslissing worden terecht ook vraagtekens geplaatst bij verzoekers verklaring dat hij D. niet op de hoogte bracht van het feit dat verzoeker gevolgd werd. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing houdt verzoekers verklaring hiervoor, met name vermijden dat zij schrik kreeg en dat hij er zeker van was dat enkel verzoeker in de gaten werd gehouden, geen steek. Vermits verzoeker zelf in de gaten werd gehouden omwille van zijn geheime relatie, kwam D. automatisch ook in het vizier van de informanten van K..

Zelfs indien zou aangenomen worden dat de relatie voor K. een drukkingsmiddel was om verzoeker in te lijven als informant, is het niet aannemelijk dat verzoeker, zijn minnares hiervan niet op de hoogte zou hebben gebracht, indien hij daadwerkelijk reeds in de gaten werd gehouden, gezien de mogelijke gevolgen hiervan voor zowel verzoeker als D. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij omwille van zijn relatie met D. reeds vanaf 2016 in de gaten werd gehouden door de Preventieve Veiligheidsdienst. Dat verzoeker niet bang was omdat hij K. een beetje kende en niet dacht dat K. hem problemen zou bezorgen of dat hij de waarschuwing van B. niet ernstig nam, zoals in het verzoekschrift ter verklaring wordt aangevoerd, kan niet blijken uit verzoekers verklaringen, nu hij zelf aangaf de locatie voor hun ontmoetingen te hebben veranderd nadat hij door B. werd op de hoogte gebracht dat hij in de gaten werd gehouden.

5.4.2. Voorts stelt de Raad vast dat volgens verzoekers verklaringen zij eind 2016 werden betrappt in de auto door de informanten van K. en dat K. ermee akkoord ging om hierover discreet te zijn als verzoeker als zijn informant zou werken en verzoeker moest ook beloven om D. niet meer te zien. Verzoeker verklaart evenwel dat hij niet als informant werkte en D. wel nog bleef zien en dat hij verder ook geen problemen meer kende met K. tot rond 18 april 2018 toen de Preventieve Veiligheidsdienst het appartement dat verzoeker ondertussen huurde binnenviel en hij en D. werden meegenomen. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing is het weinig waarschijnlijk dat de Preventieve Veiligheidsdienst verzoeker sinds 2016 in de gaten zou hebben gehouden en eind 2016 zou hebben betrappt, maar dat het volstond voor verzoeker om te beloven dat hij D. niet meer zou zien om daarna een jaar lang geen problemen meer te hebben, terwijl hij D. wel degelijk nog altijd ontmoette.

Bovendien strookt dit niet met zijn verklaringen dat hij in de maand nadat hij K. had moeten beloven D. niet meer te zullen ontmoeten, op verzoek van S. en S(x), twee leden die tot dezelfde stam behoren als D. en werken bij de Preventieve Veiligheidsdienst en de Inlichtingendienst, tweemaal werd ontboden bij K. waarna hij telkens verschillende uren werd geslagen en mishandeld uit wraak omwille van de buitenechtelijke relatie die hij had met D. Dat hij door K. zou met rust worden gelaten na zijn belofte maar dat diezelfde K. hem tweemaal zou ontbieden om hem te laten mishandelen door S. en S(x) is niet geloofwaardig in het licht van zijn verklaring dat zij nadat zij betrappt werden hun relatie zonder problemen konden voortzetten. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Nadat jullie de eerste keer betrappt werden in de auto zouden jullie gedurende een jaar geen problemen gekend hebben, dit tot jullie uiteindelijk in het appartement werden betrappt. Dit mag weerom ten zeerste verbazen. Zoals reeds aangehaald vernam u reeds voordien via B. dat u in de gaten werd gehouden. Nadat u betrappt werd in de auto beloofde u weliswaar aan K. dat u niet meer zou afspreken met D., maar u kwam deze belofte niet na. Jullie bleven afspreken en kenden een jaar lang geen problemen (zie CGVS2, p. 17). Dat K., en bij uitbreiding de Preventieve Veiligheidsdienst, u voorheen wel in de gaten zou gehouden hebben en u vervolgens zonder meer op uw woord zou geloofd hebben toen u aangaf de relatie stop te zetten, lijkt weinig waarschijnlijk. Dit kan eens te meer betwist worden, gezien uw beweringen dat u nadat u in de auto betrappt werd, drie keer door K. werd opgeroepen en dit op verzoek van S. en S(a), twee stamleden van D. die werkzaam waren voor de Preventieve Veiligheidsdienst en de Inlichtingendienst, die wraak wilden nemen op u nèt omwille van uw relatie met D. (zie CGVS2, p. 8 en p. 16). Dat u dan voorts drie keer, nadat jullie de eerste keer in de wagen betrappt werden en op verzoek van S. en S(a), die wraak wilden, werd opgeroepen bij K., hierbij telkens ettelijke uren werd vastgehouden én geslagen, waarna dit alles gewoon zonder meer stopte en jullie vervolgens gedurende een jaar lang geen problemen meer kenden en de relatie gewoon konden verderzetten (zie CGVS2, p. 17), is dan ook volstrekt onlogisch. Uw uitleg dat wanneer agenten van de Preventieve Veiligheidsdienst iets weten ze dit geheim moeten houden (zie CGVS2, p. 17), kan maar moeilijk overtuigen. Het strookt immers geenszins dat u voordien op vraag van S. en S(a), drie keer werd opgeroepen om te worden mishandeld uit wraak omwille van de relatie én, na uw vertrek, ook twee keer werd opgeroepen door de Preventieve Veiligheidsdienst - u verklaarde dat er twee oproepingsbrieven op uw naam werden verstuurd maar deze hadden niets te maken met de klacht die tegen u werd ingediend door de familie van D. - dit weerom louter uit wraak omwille van uw relatie en de eerschending (zie CGVS2, p. 6 en p. 18), maar voor het overige een jaar lang probleemloos de relatie kon verderzetten. Uw uitleg dat het pas een probleem werd toen ook D. haar echtgenoot op de hoogte was van de relatie en S(a). en S. vanaf dat moment wraak wilden nemen in het kader van eerwraak omdat ze ervan uitgingen dat nu de hele familie op de hoogte was, kan, in het licht van de problemen die u reeds kende na de betrapting in de auto, dan ook niet worden gevolgd. Bovendien, indien deze redenering zou worden gevolgd én de familie van D. u tot op heden wil doden, houdt het ook hoegenaamd geen steek dat de familie van D. pas 10 dagen na uw vrijlating naar u kwam zoeken bij u thuis, u na drie maanden detentie plots gewoon werd vrijgelaten én u pas na uw vertrek, i.c. ruim 9 weken later, zou zijn opgeroepen. Het mag tot slot ook ten zeerste verbazen dat u, die na de eerste keer dat jullie betrappt werden, herhaaldelijk mishandeld werd omwille van de relatie maar toch besliste om uw*

belofte ten aanzien van K. te verbreken en uw relatie verder te zetten, niet eens de moeite nam via B. na te gaan of u/ jullie nog steeds in de gaten werden gehouden (zie CGVS2, p. 14)." De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen ernstig verweer wordt gevoerd tegen deze motieven die correct zijn en gebaseerd op verzoekers verklaringen zoals opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij beperkt zijn kritiek immers tot de opmerking dat de problemen met de familie van D. pas echt begonnen toen haar man op de hoogte werd gebracht van hun buitenechtelijke relatie, met name toen zij in de flat werden gearresteerd en dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de problemen die hij had met de familie van D. en zijn problemen met de politie. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat de oproepingsbrieven die hij heeft gekregen van de politie niets te maken hebben met de rechtszaak die door de man van D. werd opgestart tegen verzoeker (notities PO II, p. 6-7). Volgens zijn verklaringen zijn de oproepingsbrieven een wraakactie van familieleden van D. omdat de eer van D. geschonden is. In zoverre de oproepingsbrieven volgens verzoeker niets te maken hebben met de rechtszaak hebben zij wel betrekking op dezelfde feiten, met name de buitenechtelijke relatie met D.. Uit de vertaling van de door verzoeker neergelegde oproepingsbrieven blijkt dat deze brieven geen reden vermelden voor de oproepingen, maar de verzoeker oproepen *"aanwezig te zijn bij het kantoor van de inlichtingendienst – Ramallah"* en zijn identiteitskaart mee te brengen. Uit deze brieven kan dus niet afgeleid worden waarvoor verzoeker zich moet melden, noch dat zij op initiatief van de familieleden van D. werden opgestuurd. Zoals hoger reeds vastgesteld gaat het om kopieën, zodat hieraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. *In casu*, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, bovendien vast dat de tweede oproepingsbrief verzoeker oproept op maandag, 3 januari 2019 om tien uur. Uit de door verwerende partij toegevoegde informatie blijkt dat 3 januari 2019 niet een maandag maar een donderdag was (administratief dossier, map landeninformatie, Kalender januari 2019). Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing is het weinig waarschijnlijk dat een officieel document een dergelijke fout zou bevatten. Verzoeker neemt tijdens het persoonlijk onderhoud akte van deze vaststelling, en stelt niet te weten waaraan deze fout te wijten kan zijn en verklaart het document zo ontvangen te hebben. In het verzoekschrift voert verzoeker in wezen hetzelfde verweer. Hij stelt de vergissing in de convocatie niet te begrijpen, wijt het aan een administratieve fout en is van mening dat hij geen uitleg te geven heeft omdat hij de convocaties niet geschreven heeft. De Raad wijst er op dat het document door verzoeker werd neergelegd ter staving van zijn relaas, maar blijkbaar zelf niet op de hoogte was van de anomalie met betrekking tot de datum in de tweede oproepingsbrief tot hij er uitdrukkelijk mee geconfronteerd werd. Hoe dan ook volstaat de loutere stelling dat hij de convocatie zelf niet heeft opgesteld en dat oproepingsbrieven nooit de reden van de oproeping bevatten niet om de motieven in de bestreden beslissing inzake het gebrek aan bewijswaarde van deze oproepingen te weerleggen. Op basis van zijn verklaringen samen gelezen met de door hem voorgelegde kopieën van oproepingsbrieven, maakt verzoeker geenszins de beweerde problemen met S. en S(x) aannemelijk. Bovendien stelt de Raad vast dat noch tijdens de twee persoonlijke onderhouds, noch in het verzoekschrift een verklaring biedt voor het feit dat hij zijn relatie met D. gedurende een jaar nadat zij betrappt waren zonder veel problemen kon voortzetten, terwijl zij wel degelijk al in het vizier van S. en S(x) waren gekomen, nu hij tot drie maal toe nadat zij de eerste keer betrappt werden door K. op vraag van S. en S(x) (notities PO II, p. 16). Verder is het ook niet aannemelijk dat S. en S(x) al die tijd op de hoogte zouden geweest zijn van de buitenechtelijke relatie van hun familielid D., maar dat de echtgenoot van D. pas op het ogenblik van de arrestatie in het appartement hiervan op de hoogte zou zijn. Verzoeker verklaart hierover dat als de leden van de veiligheidsdienst iets weten, ze het geheim moeten houden (notities PO II, p. 17) en dat het pas escaleerde toen ze in het appartement betrappt werden en de echtgenoot van D. op de hoogte was. De Raad stelt vast dat dit geen afdoende verklaring biedt. Volgens zijn verklaringen kon hij immers na zijn arrestatie en gevangenschap terug naar huis gaan en viel de echtgenoot van D. verzoeker thuis pas na 10 dagen aan, terwijl de oproepingen pas na zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever werden verstuurd. Dat S. en S(x) achter deze oproepingsbrieven zouden zitten en wraak zouden willen nemen en deze zaak geheim moesten houden, strookt duidelijk niet met de door verzoeker geschetste gang van zaken, waaruit blijkt dat ook nadat de buitenechtelijke relatie door de echtgenoot van D. gekend was, nog verschillende weken gewacht werd om verzoeker ook officieel te vervolgen. Waar verzoeker nog aanvoert dat zijn gevoelens voor D. zo sterk waren dat de vraag of hij al dan niet in de gaten werd gehouden van weinig belang was, kan dit naar het oordeel van de Raad niet verklaren waarom hij niet eens probeerde na te gaan via B., die een goede vriend is van K., of hij nog gevolgd werd, nu hij volgens zijn verklaringen verschillende keren mishandeld werd door S. en S(a) omwille van zijn relatie met D.. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerde problemen en mishandelingen door S. en S(a), stamleden van D. omwille van zijn buitenechtelijke relatie met D..

5.4.3. Voorts stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de door hem uiteengezette gebeurtenissen nadat zij in het appartement betrappt werden evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Ook volgende bevindingen inzake uw én uw belagers’ gedrag wijzen verder op de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Zo kan allereerst geenszins worden begrepen waarom u, nadat u in het appartement werd betrappt én ettelijke uren werd vastgehouden, bij uw vrijlating gewoon naar huis terugkeerde. Zeker gezien u hierbij verklaarde dat u eerst onderdook bij vrienden in Ramallah en pas naar huis terugkeerde toen het donker was, dit omdat u wilde vermijden dat iemand u zou zien - u laat hiermee uitschijnen dat u al rekening hield met eventuele problemen nu jullie (opnieuw) betrappt werden -, valt niet te begrijpen dat u überhaupt nog naar huis terugkeerde (zie CGVS2, p. 20). Dat het overigens veiliger zou geweest zijn omdat u pas terugkeerde toen het al donker was, houdt voorts ook totaal geen steek. Temeer daar u ook wel uitdrukkelijk aangaf niet eens bij uw familie te hebben gepolst of het wel veilig was om terug te keren (zie CGVS2, p. 20). Dat u voorts dan ook nog gewoon 10 dagen thuis bleef, is evenmin te bevatten. Immers, u was er toen al van overtuigd dat de familie van D. u aan het zoeken was (zie CGVS2, p. 20). Waarom de familie van D. dan pas 10 dagen na uw vrijlating naar uw huis kwam, is ook niet duidelijk. U verklaarde hierbij dat u opgesloten zat binnen, het was zoals een gevangenis, en toen ze zeker waren dat u zich in de woning bevond, vielen ze deze aan. Ze kwamen echter nooit binnen in de woning, maar bekogelden gewoon de woning met stenen, flessen, ea., dit omdat ze verdere stammenproblemen willen vermijden (zie CGVS2, p. 20 en 21). Dat ze dan anderzijds wel tot op heden naar u op zoek zijn en dit om u te vermoorden (zie CGVS2, p. 28) - wat eveneens tot een stammenconflict zou leiden - houdt totaal geen steek. Na uw drie maanden durende detentie werd u vrijgelaten en dook u direct onder bij uw vriend I.. In de periode dat bij hem verbleef, zou uw woning nog twee keer zijn aangevallen door de familie van D. (zie CGVS2, p. 23). Los van het feit dat u hier niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen en vermoedens - de aanvallen zouden 's nachts gebeurd zijn en niemand van uw familie zag de belagers maar jullie vermoeden dat het om de familie van D. gaat (zie CGVS2, p. 23) - kan, indien uw relaas en die bijkomende aanvallen op de woning effectief plaatsvonden, ook totaal niet begrepen worden dat u in de periode tussen 10 september en 27 september 2018 - toen u bij F. zat ondergedoken - de keuze maakte nog een aantal keer naar huis terug te keren (CGVS1 p.5, p. 12 en p. 16 en CGVS2, p. 5 en 24). Dat u uw kinderen wou zien, dat u enkel 's nachts terugkeerde en kon kiezen wanneer het veilig was om terug te keren, houdt geen steek en doet hieraan geenszins afbreuk. Immers, uw woning zou ook telkens 's nachts zijn aangevallen en het mag duidelijk zijn dat u niet op voorhand kon weten wanneer het veilig was om terug te keren. U bevestigde dit overigens uiteindelijk zelf en stelde uitdrukkelijk dat u niet wilde dat uw kinderen u zouden komen opzoeken uit vrees dat ze uw kinderen in de gaten zouden houden (zie CGVS2, p. 25). Dat het dan veiliger was dat u naar huis terugkeerde, snijdt duidelijk geen hout.”* De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven, die pertinent zijn en gebaseerd op een correcte lezing van zijn verklaringen zoals opgetekend in de notities van beide persoonlijke onderhouds. Dat verzoeker naar huis kwam nadat hij onderdook omdat hij zijn kinderen wilde zien en in de grootste discretie handelde, zoals hij betoogt in het verzoekschrift, is een loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen en gaat gemakshalve voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing terecht gewezen wordt op het feit dat volgens zijn verklaringen de woning ook 's nachts werd aangevallen en verzoeker niet kon weten wanneer het veilig was om terug te keren naar de woning en dat hij zelf verklaarde dat hij niet wilde dat zijn kinderen hem kwamen opzoeken omdat hij vreesde dat zijn kinderen in de gaten werden gehouden. In zoverre geen bewijs kan geleverd worden van zijn bewering dat zijn woning twee keer werd aangevallen door de familie van D. gedurende de periode dat hij bij I. onderdook, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij het niet aannemelijk wordt geacht dat verzoeker terug zou keren naar zijn woning indien de familie van D. zijn familie daadwerkelijk thuis aanviel, nu hij vreesde door hen gedood te worden omwille van de buitenechtelijke relatie. In dit verband voegt de Raad er nog aan toe dat verzoeker ook geen gewag maakt van enige poging om zijn familieleden die nog in het huis woonden, tijdelijk elders in veiligheid te brengen, ook al werden zij volgens zijn verklaringen ook toen hij zelf niet meer in de woning verbleef, nog fysiek belaagd, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerd aanval op de woning verder ondermijnt.

Volgens verzoekers verklaringen zou zijn jongste zoon driemaal zijn bedreigd en één keer fysiek aangevallen nadat verzoeker de Westelijke Jordaanoever reeds verlaten had. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing valt niet in te zien waarom verzoekers belagers zouden wachten om zijn zoon te bedreigen, indien zij daadwerkelijk verzoeker viseerden. Zij waren immers al verschillende keren bij het huis van verzoeker geweest en wisten dus perfect waar zij hem konden vinden. Dat de familie van D. geen reden had om de kinderen van verzoeker aan te vallen zolang verzoeker in de Westelijke Jordaanoever verbleef en dat zij, nadat zij wisten dat verzoeker vertrokken was verzoeker wilden onder druk zetten door zijn zoon aan te vallen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift kan niet worden

gevolgd. Indien zij daadwerkelijk verzoeker onder druk wilden zetten via zijn jongste zoon, kan niet worden ingezien waarom zij daarmee zouden wachten tot verzoeker vertrokken was, zeker nu volgens zijn verklaringen de familie van D. er ook op dat ogenblik niet voor terugdeinsde fysiek geweld te gebruiken tegen zijn familie.

Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoeker zelf zijn documenten regelde en op legale wijze de Westelijke Jordaanoever via de Jordaanse grens verliet, terwijl hij bij zijn vrijlating ervan op de hoogte werd gebracht dat er hem een uitreisverbod werd opgelegd. Zelfs indien verzoeker, zoals hij beweert, smeergeld heeft betaald om de officiële grensovergang te passeren, is de vaststelling dat hij het risico nam om via de grensovergang de Westelijke Jordaanoever te verlaten terwijl er een uitreisverbod van kracht was, een bijkomende indicatie dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen. Verzoeker legt het uitreisverbod niet neer, maar brengt wel zijn Border Crossing card bij. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn visum overdag ging afhalen bij het Spaanse consulaat in Ramallah (notities PO II, p. 25) toen hij nog ondergedoken was. Het gegeven dat hij zich overdag naar het consulaat begaf in Ramallah, terwijl hij zowel door de echtgenoot van D. en haar naaste familieleden als door S. en S(a) van de Preventieve Veiligheidsdienst werd gezocht, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid en de ernst van de beweerde bedreigingen. De stelling in het verzoekschrift dat het consulaat niet op de hoogte wordt gebracht van de beslissingen van de politie, doet geen afbreuk aan het feit dat hij zich, op een ogenblik dat hij gezocht werd, persoonlijk op straat begaf in Ramallah en hierdoor in de kijker kon lopen, wat in schril contrast staat met zijn verklaring dat hij moest onderduiken bij I. en F. om aan de aanvallen van de familie van D. te ontsnappen.

5.4.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij na zijn vertrek vernam dat hij tot zeven jaar gevangenisstraf was veroordeeld en ter staving een kopie van een vonnis voorlegt van 20 januari 2019 van de rechtbank van Ramallah en Al Biera, waarin verzoeker wordt veroordeeld tot *“zeven jaar gevangenisstraf, overeenkomstig met de Palestijnse grondwet nr. 1401 en een boete van 5.000 dinars te betalen”* (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, vertaling stuk 8), blijkt uit de informatie bijgebracht door verwerende partij dat in de Palestijnse gebieden er geen specifieke wetten bestaan die huiselijk geweld strafbaar stellen en dat strafwetten die kunnen gebruikt worden om sommige geweldsdelicten tegen vrouwen te vervolgen de Jordaanse Strafwet van 1960 is die van toepassing is in de Westelijke Jordaanoever en de Strafwet van 1936 die van toepassing is in de Gazastrook (Zie administratief dossier, map landeninformatie, ESCWA, UNFPA, UN Women, UNDP, State of Palestine. Gender Justice & The law, p. 16). Verder blijkt uit deze informatie ook dat verkrachting niet met een gewone gevangenisstraf wordt bestraft, maar met tenminste 5 jaar dwangarbeid en in geval de vrouw in kwestie jonger is dan 15 jaar, minstens zeven jaar dwangarbeid (*idem*). De inhoud van de kopie van het door verzoeker neergelegde vonnis, strookt niet met deze objectieve informatie, waardoor, gelet op het gegeven dat het slechts om een kopie gaat, dit document niet dienstig is ter staving van zijn bewering dat hij werd veroordeeld voor verkrachting. Verzoeker slaagt er weerom niet in om de pertinente motieven in de beslissing op dit punt te weerleggen. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij wel degelijk de grond aangeeft op basis waarvan zij stelt dat verblijf in de Westelijke Jordaanoever volstaat om onder de Jordaanse strafwet te vallen, nu uit de bijgebrachte informatie blijkt dat de Jordaanse strafwet van toepassing is in de Westelijke Jordaanoever. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop de verwerende partij zich baseert niet correct of niet langer accuraat zou zijn. Hetzelfde geldt voor het feit dat er geen Palestijnse Grondwet bestaat, wat in de bestreden beslissing overigens als een opmerking terzijde wordt vermeld in de beoordeling van het door verzoeker neergelegde document. Hoe dan ook is verzoekers stelling dat er in feite een Palestijnse basiswet van 2003 bestaat die als grondwet fungeert, zonder hiervan enig stuk bij te brengen dat zijn stelling ondersteunt, niet voldoende om de bovenstaande beoordeling van verzoekers verklaringen en het door hem voorgelegde document inzake zijn veroordeling om te buigen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet gegund kan worden.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden en door hem voorgelegde documenten in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in de Westelijke Jordaanoever, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever omwille van voorgehouden problemen met de familie van zijn voormalige vriendin en de Preventieve Veiligheidsdienst omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Indien, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten is een verdere beoordeling van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie, niet noodzakelijk.

5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in de Westelijke Jordaanoever.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn problemen omwille van zijn buitenechtelijke relatie niet aannemelijk maakt.

Verzoeker toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. Uit het hoger besproken psychologisch attest van 21 maart 2022 kan blijken dat hij psychologische problemen heeft waarvoor hij tussen april 2019 en november 2019 psychologische opvolging kreeg, die werd hernomen op 17 maart 2022; maar dit volstaat niet om in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Verzoeker brengt ook geen objectieve landeninformatie bij waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van deze problemen in geval van terugkeer aan dergelijke risico dreigt onderworpen te worden. In zoverre verzoeker medische problemen heeft en meent op basis hiervan aanspraak te kunnen maken op verblijfsrecht dient hij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in de Vreemdelingenwet.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in de aanvullende nota van verwerende partij op basis van de COI Focus *“Cisjordanie – Situation sécuritaire”* van 7 oktober 2021, waarvan de correcte URL werd bijgebracht in haar aanvullende nota dd. 30 maart 2022, uiteengezet dat *“er geen sprake [is] van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen. De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israëliërs en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever. Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in*

rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernements. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering. Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Deze vaststellingen en overwegingen vinden steun in de informatie waarnaar in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota's wordt verwezen en worden door verzoeker niet betwist, zodat ze door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt. Er kan gelet op het voorgaande dan ook geconcludeerd worden dat in hoofde van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen informatie of persoonlijke elementen aanbrengt op basis waarvan moet worden aangenomen dat hij niet in de mogelijkheid is om naar de Westelijke Jordaanoever terug te keren. Verzoeker heeft geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aangetoond waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren op de Westelijke Jordaanoever zou hebben gekend.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET